

30-ЛІТТЯ ЧЕТВЕРТОГО УНІВЕРСАЛУ

22 січня 1918 року революційний парламент України — Центральна Рада — проголосив Українську Народну Республіку Самостійною, сувореною державою українського народу. З приводу тридцятих років цієї події слід пригадати обставини, серед яких почалася боротьба новочасної України за державну незалежність.

Революція 1917 року була прискорена воєнними подіями. Царський режим упав, бо вже не було кому його оборонити. Здавалося, що після упадку царської влади в Російській державі настане свобода. Але проти народної свободи виступила большевицька партія під проводом Леніна. Ця партія прямувала до своєї диктатури, хоч називала себе партією робітників та селян. Партія Леніна кликала вільсько на фронті брататися з німецькими воїнами, щоб припинити війну зовнішню і почати внутрішню, громадянську війну. Обітницєю негайного миру Ленін здобув прихильність солдатських мас до своєї партії. З большевицькою війною дало партії Леніна владу в Росії.

Україна ще в 1917 році створила свій революційний парламент — Центральну Раду. Центральна Рада домагалася для України автономії в межах Російської демократичної республіки. Російський тимчасовий уряд Керенського відмовлявся визнати право українського народу на автономію.

Ленін перед захопленням влади в свої руки писав, що його партія визнає право України на державну незалежність. Але, зробивши «жовтневу революцію», большевики незабаром послали своїх добровільців — «червону гвардію» — на завоювання України.

Українську Центральну Раду большевики називали «буржуазною», обвинувачували український уряд, мовляв, він «продався капіталістам Англії, Франції та Америки», щоб продовжувати війну з Німеччиною...

На українську малосвідому масу ця большевицька пропаганда мала великий вплив. Навіть полки з вояків-українців, утворені для охорони Центральної Ради, відмовлялися битися проти московських большевиків, що сунули на Україну по хліб, по цукор, по сало та інші багатства української землі. Обороною України перед московськими зайдами були головним чином частини українських патріотів — добровільців: робітники, студенти, селяни, що організували свої відділи Вільного Козацтва.

З середини грудня 1917 року Советська Росія почала війну проти Української Народної Республіки. Одночасно уряд Леніна почав з Німеччиною та її союзниками переговори про мир у Бересті.

Щоб російські большевики не говорили на мировій конференції також іменем України, Центральна Рада мусила послати своїх делегатів

на мирові переговори. В цей час московська «Червона гвардія» захопила була велику частину Лівобережної України і наближалася до Києва. Під грім гармат і при свисті куль Центральна Рада ухвалила свій Четвертий Універсал.

Війна, яку затягли московські большевики проти демократичної України, була на руку німецькому урядові. Німці продиктували свою волю і Україні і московському совєтському урядові. (Берестейський мир.)

Наслідком большевицької політики Україна і Росія опинилися в залежності від волі Берліну аж до поразки Німеччини восени 1918 року.

Але, не вважаючи на це, ідея вільної, самостійної України не вмерла і ожива з новою силою після упадку німецького імперіалізму.

22 січня 1919 року Київ вітав у своїх мурах Конгрес Трудового народу, що проголосив об'єднання усіх земель України в Соборній Народній Незалежній Республіці.

Боротьба за волю України, почата 1917 року горсткою патріотів, охопила згодом широкі маси нашого народу. Ця боротьба не припиняється й досі.

Ми віримо, що доживемо до того часу, коли над Києвом замають українські національні прапори, і наш народ, позбавившись кайданів, згадає борців за волю України і творців Української Народної Республіки, що взялися до цього діла в найтяжчих обставинах, в бурі першої світової війни і вогні великої революції.

ПАНАС ФЕДЕНКО.

ПОЛОЖЕННЯ ОГЛЯД

США

В центрі уваги світу знаходиться Маршаллів плян допомоги відбудові Європи. В Америці є групи визначних членів Конгресу, що гостро критикують плян Маршалла. Мін. Маршалл ставить вимогу, щоб конгрес ухвалив кредити для Європи, якщо не хоче повної руїни Старого Світу і поширенням большевизму. Положення світу назвав Маршалл «до краю критичним».

ГОСПОДАРСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ

Європейські країни, що прийняли Маршаллів плян, поспішають утворити господарські об'єднання, митні союзи і т. д., щоб створити більші простори для спільноти господарської відбудови своїх країн. Бельгія, Голландія і Люксембург утворили митну спілку («Бенелюкс»). Франція та Італія їдуть теж до митного об'єднання, те саме починається в Скандинавських країнах. Маршаллів плян вимагає від європейських країн обдуманого плянового господарства, бо тільки це може викликати довір'я у американського парламенту і народу.

НОВА СТРАНИНА ЗБРОЯ

Світова преса подає відомості про нові засоби нищення людей у новій війні, що може вибухнути з ласки «визволників трудящого люду». Ця зброя така:

1. **Біологічне сполучення**, якого декілька грамів можуть знищити 200 мільйонів людей. Це «біологічне сполучення» можна виробляти в будь-які фабриці. Тому виробництво цього смертоносного засобу майже неможливо контролювати, бо його легко заховати.

2. **Полішена атомова бомба** таєї сили, що порівняно з нею перші атомові бомби, ужиті проти Японії, здаватимуться дитячими забавками.

3. **Продукти атомової енергії** (випари та розпорощення), що мають смертоносну силу.

4. **Страшна отрута**. Американський генерал Вейтт, начальник хемічного відділу, заявив, що США мають найсильнішу отруту, яку тільки знав світ досі. Знавці кажуть, що декілька грамів цієї отрути можуть знищити людність Америки і Канади разом...

ІТАЛІЙСЬКА «НАРОДНА РЕСПУБЛІКА»?

Як повідомляє французька преса, провідники Комуністичного Конгресу в Мілані постановили 15 квітня зробити повстання в Північній Італії, яке має поширитися і на Південну Францію. Завдання — стягнути незалежну Народну Республіку. Генеральний Секретар Комуністичної Партиї Толіятті мав заявити близьчому колові старих партійців, що новий режим бусу створений в Мілані на протязі щільних днів, і буде мати необмежену допомогу СССР.

ПОДІЛ ПАЛЕСТИНИ ДО 1 ЖОВТНЯ

Комітет п'ятьох при ОН для поділу Палестини відбув своє засідання. Головою комітету обрано делегата Чехо-Словаччини Лісіцького. Постановлено запросити до участі в працях комісії Англію, Жидівське Агентство та Арабський Високий Комітет.

На відкритті засідання Ради Бездепаки генеральний секретар ОН Трігве Лі сказав, що поділ Палестини треба зробити до 1 жовтня.

«ТРЕТЬЯ БОЙОВА ГРУПА»

Відомі французькі політики створили «третю бойову групу». Мета цієї нової групи — охоронити Францію від всякої диктатури, а на міжнародному полі боротися проти по-

ділу світу на два ворожі табори. Членами цієї групи є соціалісти, радикал-соціалісти, незалежні і діячі професійних союзів. До цієї групи, між іншим, належать: Леон Блюм і Мопле, з католицької народної партії. Моріс Шуман і Ге, від незалежних відомий письменник Моріяк, Жафера та професор Леві-Брюль.

ІФРӨФТКӨ

* Румунський король Михайло, що звісся на трону, має дістати 3 мільйони «відступного» від румунського комуністичного уряду.

* Москва ширить чутки, мовляв, німці масами тікають із Західних зон у советську зону. Факти говорять інше: тікають німці від терору із советської зони на захід.

* В США працюють у промиловості 60 мільйонів осіб.

* Москва повідомляє, що в Україні 68,19% усіх вибраних членів громадських рад не належать до ком. партії.

* Нові спроби з атомовими бомбами робитимуть американці від початку лютого в області Маршаллових островів у Тихому океані.

* Повінь знищила 40 мільйонів кілограмів молочного порошку в Кельні над Райном.

* Великі статуй Леніна і Сталіна в будинку державного банку в Берліні були дуже пошкоджені невідомими людьми. Тепер ці статуї охороняються поліцією.

* Президент Франції Ороль заявив на пресовій конференції в Парижі проти комуністичної пропаганди, що називає Маршаллів плян виразом американського імперіалізму. Ороль сказав, що це — імперіалізм здорового людського розсудку який мусить перемогти.

* Англійські залізниці включно з підземною залізницею в Лондоні перейшли від 1 січня 1948 у власність держави.

* Заступник начальника господарського відділу амер. Військового уряду в Німеччині заявив, що в 1948 р. мусить бути зроблена грошова реформа в західних зонах Німеччини.

* Від 1 січня радіо Прага (Чехія) надає авдіції на 18 мовах.

* Карло Люврані, італійський селянин з Монотекані Терме святкував в грудні своє століття. Журналістам він сказав: «Ніколи я багато не єв. Я задоволений, коли щоденно маю свою цибулю і шклявку вина».

* Кол. прем'єр Тюрінгії Пауль пише спомини про систему советської окупації в Німеччині.

* Румунський уряд взяв під свій керівництво два найбільші англійські нафтогазові товариства: Астра Романа і Уні.

* Терпіршні запаси золота в США оцінюються на 22,7 мільярдів доларів.

* Французька поліція оповістила про викриття організації, що контрабандно переправляла з Парижу до Женеви золото. Французька митна сторожа спинила на швейцарській границі тягарове авто, в якому було сковано 45 кг золота.

* Робітники Угорщини постановили віддавати 20% своєї платні на фонд підтримки грецьких повстанців. Чи дозволівально?

* Проф. Штоермер, німецький спеціаліст по тифу, відлетів з Мюнхену до Атен, до грецького короля Павла, що захворів на повторний тиф.

* Перед Мукденом розгорілася боротьба між урядовими китайськими військами і 50.000 комуністичними військом за один важливий західний пункт. Комуністичні війська знаходяться на південний захід від Пейпінгу.

* Уряд Шумана при третьому голосуванні у французькому парламенті отримав більшість 30 голосами в справі нового закону проти інфляції.

УСІДОТІ СВІТУ

АРАБИ ПРОТИ ОН

Арабський комітет створив «Національне управління для цілої Палестини» і тим самим не визнав постанови про поділ Палестини.

В Палестині зоворушення та замахи продовжуються. В районі Тель-Авіву перервано в двох місцях залиничне сполучення.

ЗБІЛЬШЕННЯ ГРЕЦЬКОЇ АРМІЇ

Грецький уряд повідомив уряд США про збільшення своєї армії і національної гвардії. Армія має бути збільшена до 125.000 людей, а національна гвардія — до 50.000 людей.

Як національна гвардія, так і вся в цілому армія, буде використана для бойових дій.

Американське міністерство закордонних справ постановило 15 міл. дол., що були призначені на відбудову Греції, передати на зміцнення збільшення грецької армії.

Рівночасно уряд звернувся до англійського уряду, щоб він передав свої військові матеріали з Греції грецькій армії. Надзвичайна комісія ОН має поставити вздовж грецького кордону військо для нагляду.

СССР І ПАКІСТАН

Уряд СССР пропонує урядові Пакістану уклàти договір дружби й допомоги на 10—20 років.

СССР ще восени 1947 р. зробив пропозицію Пакістану про укладення оборонного союзу. Але генерал-губернатор Могамед Алі Джінаг відкинув советську пропозицію.

НА КОРДОНІ СИРИЇ Й ПАЛЕСТИНИ

800 арабів перейшли кордон і напали на 2 жidівські колонії.

Негайно прибуло англійське військо і після завзятої боротьби відкинуло арабів на сирійський кор-

дон. Напасники були в уніформах сирійської армії. Англійський високий комісар склав урядові Сирії гострий іротест.

Арабські кола заявляють, що це була перша проба». Велика акція арабів має початися тоді, як англійці виведуть свої війська з Палестини. В Єрусалимі арабські представники офіційно заявили, що в арабських військах є також німці, сконцентровані в Північній Палестині і біля Єрусалима.

ПОПЕРЕДЖЕННЯ СПА

Дипломатичний представник США повідомив уряд болгарський і югославський, що коли вони визнають недавно проголошений уряд грецьких повстанців, то тим самим порушать хартію ОН та постанову пропозиції Загальних Зборів ОН. Так само англійські дипломати в Софії і Београді попередили, що визнання уряду Маркоса потягне за собою небажані наслідки.

Англійський уряд вислав ноту до Румунії, в якій протестує проти діяльності в Румунії організації, що постачає грецьким повстанцям ліки і харчі.

МАНЕВРИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ФЛЮТИ

Частини американської воєнної флоти на середземному морі розпочали маневри в східній частині Середземного моря та на Йонійському морі. До цих з'єднань належать: 45.000-тоновий літаконосець «Мідвед», три легкі крейсери та багато винищувачів.

ГУЗЕНКО В НЕВЕЗІПЕЦІ

Ігор Гузенко, що працював в російській амбасаді в Канаді, а під час суду над шпіонами був головним свідком проти них, находитися в постійній, небезпеці. Місце його побуту, що засігдає під сильною охороною, було змінене вже три рази, і згляду на недавній замах на його життя, Гузенка перенесуть знову в інше місце.

В звязку з найновішим замахом на Гузенка поліція арештувала місяць тому одного росіяніна, Григорія Попова, в п'янім стані. Попов мав при собі револьвер і 650 доларів готівки. В арешті Попов зчинив крик, що він член російської амбасади, і поліція дійсно нашла при ньому папери, які в'язали його з амбасадою. По телефонічній розмові з Оттавою приїхали рано другого дня советські урядники й забрали Попова до советської амбасади. Від того часу ніхто не бачив Попова.

Гузенко думає, що Попова вбито, а то сковано в амбасаді.

Урядники кінної поліції кажуть, що вони нічого не знають про замах на життя Гузенка. Коли хтось піддав гадку, що Попов, який мав з собою 650 доларів, міг їх мати на те, щоб заплатити комусь, що працює для комуністів, один урядник кінної поліції відповів: «В тім може цього бути».

КОМУНІЗМ ПОРУШУЄ ДОБРОБУТ ЕВРОПИ

В промові по радіо прем'єр Етлі заявив, що комунізм keeperється новим родом ідеологічного, господарського і стратегічного імперіалізму, які порушує добро бут всіх європейських народів. «Історія Советського Союзу нам показала», — сказав Етлі, — що колективна система без політичної свободи збезпечує, гнить веде до безправства людей». Етлі сказав, що в Советському Союзі має призвіле тільки меншість.

ОДЯГ ГІТЛЕРА

Наприкінці війни близько Берхтесгадену, між пожитками Гітлерової жінки Еві Бравн, був знайдений одяг Гітлера. Той одяг, — м'яке бронзове пальто, чорні штани і інші, — був забризаний кров'ю і пошматуваний чи то уламками бомб, чи то повітрям від їх розриву. Чи одяг забризаний кров'ю Гітлера — не установлено.

27. 8. 1947 р. той знайдений одяг Гітлера був облитий газоліном і таємно спалений. Місце і точний час спалення, а також диспозиція попелу, — зараз «найбільша таємниця» перед націонал-заколотниками, які хотіли б зберірати і шанувати ці «святощі» як спомин про фюрера.

НАЦІ СПІВАЮТЬ РІЗДВЯНИЙ ГІМН

Сім визначних у'язнених німецьких наці (Рудольф Гесс, Карл Деніц, Еріх Редер, Вальтер Функ і інші) вночі проти Різдва Христового порушили тюремну ітишу різдвяною піснею: «Мир на землі — добро для людини».

Ця пісня для них раніше багато не знала б, але тепер вона їм зазвучала по-новому.

В берлінській тюрмі «Шпандау», де вони відбувають кару ПД уважним наглядом «сильних чотирьох», мовчання обов'язкове — розмовляти можна хіба що за спеціальним дозволом начальника тюрми.

Різдвяна служба для «сімох», — вони всі лютерани, — була відправлена тюремним священиком в камері, піретворені на каплицю. Строгість, яка підтримується в щоденному іхньому житті, супроводжувала також і Різдвяні свята.

АМЕРИКАНЦІ ПРО ДП

Е. Рузельт: «Згадки, що ми їх винесли про скіталців, — дуже гарні». Губернатор Дівен: «Умовини, в яких живуть скіталці, більше ніж жалюгідні. Треба щось робити». Колишній голова УНРРА — губ. Леман: «Середньо-занізка фарм відчуває гостру потребу в робітниках». Голова канадського Пацифічного Товариства, В. М. Нед: «Потреба міцної еміграції до Канади ніколи не була більш очевидна».

Цікава всячина

* Мар'я Антипова з Дніпропетровська має 108 років. Вона мати 18-ти дітей, баба 55 внуків, прараба 88 правнуків та прапраба 8 праправнуків. Отже, разом вона має 187 нащадків.

* В дес Моїнес (Америка) 88-річний Луїс Керіцельз святкує народження своєї десятої дитини. Новонароджена дівчинка, яка ще не має імені, важить 7 фунтів і 15 унцій; дитина і 23-х літня мати цілком здорові.

* 44-літній громадянин Чікаго Джон Гарл з вигаданим прізвищем Рой Ля Мар став перед окружним судом. Його обвинувачують у шахрайстві: він видурив у одній жінки цінності та готівки на 9.000 дол. Шість інших жінок твердять, що Гарл і в них вищукав гроши. Ще кілька інших жінок стверджують, що він одружився з ними з наміром здобути гроши. В тюрмі Гарлі проковтнув отруті, і його забрали до шпиталю. Коли журналіст запитав Гарлі про його жінку, то він, широко усміхнувшись, махнув рукою і сказав: «Жінок я мав 55».

* Президент Трумен одержав різдвяний подарунок — індика, який важить 47 фунтів. У хвилину урочистого вруччення величезний Том (так звали індика) самозадоволено киргизав...

* Після «медового місяця» принц Філіп Мантбеттен вернувся на службу як лейтенант флоту і спізнився більше, як на півгодини. Він затримався біля принцеси Елізавети, яку залишив вперше з часу, коли вони одружилися.

* До Бремену перед Різдвом прибув з Америки корабель з 30.000 індиків та 100.000 курей для різдвяного обіду американських частин у Європі.

* у Франції втрете від 1897 року страчено на гильотині жінку, Люсієн Тіе, 43 р., яка убила свого чоловіка.

НЕСТОР ХИМЕНКО

Україна та „Козакія“

В останніх місяцях в українській пресі багато пишеться про «Козакія». В ім'я Історичної правди вважаємо необхідним дати деякі пояснення як до постання самої ідеї «Козакія», так і до перспектив її реалізації.

В часописі «Козакія» про козаків говориться таке: «Козаки зовсім не є колишні біглі люди», що втікали з Московщини на Дон і Кубань від панського визиску та поліційного терору московської держави. Козаки — це споконвічні автохтонні національники тихої Дону і вільної Кубані. Предки козаків називалися касси, по-грецькому коссаї або косаки (від них, мовляв, і нинішня назва козаки) — відомі ще за кілька тисяч літ до народження Христа. Це був «валичезний народ»...

Отже, виходить, що і кубанці колись були «касси», а тим часом відомо, що предки сучасних кубанців під проводом Харка Чепіги, Сидора Білого та Антона Головатого у 1792 році переселилися за грамотою царівні Катерини II з Дніпра на Кубань. Тут вони розташувалися по 38-ми куренях, як то було на Запоріжжі. Коли розрослися ті курені, їх стали називати «станицями». Так на Кубані з Дніпра постали станиці: Кущівська, Незамінська, Березанська, Брюховенська, Титарівська, релівська, Полтавська, Вищестерлівська й інші. Про це переселення існує велика література, а особливо докладна «Історія війська кубанського» Ф. А. Щербіни, для якої збиралася матеріали С. Петлюра та П. Понятенка. Вони розбрали архів запорозьких козаків, який був перевезений до Катеринодару, де спочатку за-

снувалися і всі курені для нежонатих козаків. Наши січовики забрали з собою на Кубань і всі запорізькі регалії, а отамани кубанського війська одержують при обранні булаву, яку за переказом Носив ще коштовний отаман Ів. Сірко.

Чому проф. А. Андрієвський, мабуть українець, зробив і кубанських козаків безбатьченками, з'явивши їх з якимись «кссами», нехтуючи правдиву історію козаччини? Цей же автор у «Козакії» ч. 6 написав ще й таке: «Питання Божої Матері зв'язане з козацькою традицією, що сягає аж до чотирьох тицярів до Христа». Як могли, хоч би і «ксси» почитати Божу Матір, що мала народитися через тисячі років, важко зрозуміти.

Той же проф. А. Андрієвський у своїй статті про Божу Матір чомусь ані слова не говорить про запорожців. Між тим лише вони мали завжди церкву Покрови св. Богородиці та найурочистіше святкували день 1 жовтня. Вони ж мали спеціальній з чубатими запорожцями образ Покрови Пресв. Богородиці. Це все запорожці принесли їх на Кубань. Тут вони перші десятки років святкували уроочисто день 1-го жовтня, виносячи всі регалії та відправлючи осінній молебен.

Але пізніше, коли отаманом всіх козачих військ царі стали призначати на слідників престолу, то і загально-козачим зв'язтом був призначений день іменин цього наслідника. Отже, свято Покрови було і є святом запорозьких, а пізніше кубанських козаків.

С. Т. Вірюков (стаття «Стоячим на розпушті») між іншим і таке говорить:

«Нам можуть заперечити, мовляв, такий шлях — злочин проти Росії. А де вона, ця Росія? І нема, є совєтське пекло... Що важливіше — чи добробут народу, чи абстрактний світ «єдиної неділі»?

З цього виходить, що якби не «совєтське пекло», то можна б жити і в Росії, бо тоді не було б «абстрактного світу єдиної неділі», а була б реальна Росія?

За залізною заслоною

Відповідь на Маршаллів плян

(див. „Н. Ж.“ ч. 3)

Преса східної Європи описує Маршаллів плян, як чортів винахід. Але американські журналісти побачили, що був час, коли в країнах за залізною заслоною готові були вести торгівлю з „чортом“. Чехо-Словаччина прийняла була Маршаллів плян, але після конференції з Сталіном відмовилася. Польський уряд повідомив бути чехів та американців, що хоче прийняти запрошення на Паризьку конференцію в справі Маршаллової пляну. Мадярська місія готувалася до від'їду в Париж. Югославці дискутували цілій тиждень, поки відкинули запрошення в Париж. Фіні вавили, що тільки їхнє „Географічне положення“ не дозволяє їм прийняти Маршаллів плян.

Прямий натиск Москви примусив малі держави за „залізною заслоною“ відмовитися від конференції в Парижі, щоб „не поставити в небезпеку їхнє національне суверенітет“. Росіяни мусіли цим країнам запропонувати дешо. В ССР був 1947 р. дуже добрий урожай. В країнах поза залізною заслоною здебільшого був неврожай. Москва могла дати цим країнам піщанцю. Окрім того, Москва поширила пропаганду про майбутню квітучу Східної Європу, що складатиметься з „народних демократій“ з пляновим господарством. Це так звані „пляни Молотова“.

Простими словами „пляни Молотова“ значать відбудову та індустриалізацію Східної Європи без допомоги Західу. Після того, як Західна Європа визнала, що вона без мільярдових кредитів з Америки не може стати на ноги, встас питання, чи можуть значно більші, східноєвропейські країни, відбудуватися і в якій мірі вони можуть числити на со- ветську допомогу.

Фінляндія, Польща, Чехо-Словаччина, советська зона Німеччини, Угорщина, Югославія, Румунія і Болгарія — ці країни мають більше 100 мільйонів населення. Ця область переважно аграрна, але вона має також індустриальне ядро в Саксонії, на Шлезьку та в Чехії на Мораві. Комуністи цілють, що ці країни мають дати індустриальний почин для всіх областей, а країн аграрні повинні по- стачати сировину.

Югославія багата на залізні руди, мідь, бауксит, оліво, пінк, манган, хром, живе срібло, антиモン, золото і срібло. Румунія може постачати нафту. Фінляндія і Югославія мають багато дерева, Польща — вугілля на Шлезьку. Але ключ для промислової відбудови — сталь. Тільки Чехо-Словаччина та Польща виробляють сталь у великих масах, але ця продукція не покриває власної потреби. Ці країни мусять довозити залізну руду. Болгарія мусить купувати сталь. Юго-

славія добуває більшість вугілля на рік. Її потрібна велика кількість машин, якщо вона хоче досягнути свого завдання — 16 мільйонів тонн вугілля в 1951 році. В цілій області за „залізною заслоною“ виробляється тепер від 3 до 4 мільйонів тонн сталі.

Що має Східна Європа тепер?

Фінляндія могла платити репарації Росії тільки тому, що її господарство мало допомогу з Америки та Швеції. Майже в розмірі виплаченіх репарацій. Там є нестача харчів, але Фінляндія може одержати дещо збіжжя від ССР. Фінляндія продав багато ліса в США, але цього не досить на те, щоб покрити довіз із Америки. Фінляндія бракує вугілля і робочої сили. Вона має мідь, але її бракує заліза та нафти. Ці країни потрібні дальші кредити, щоб удержати господарство в рівновазі та платити репарації.

Польща своїм чотириліткім пляном хоче піднести рівень життя людності. Для цього Польщі треба мати кре- дит із-за кордону (1947—49) в розмірі 750 мільйонів доларів. Втрати німецьких ринків тяжко погодила польське господарство. Польща мала вивести в р. 1947 16—19 мільйонів тонн вугілля. Але східноєвропейські країни одержали з того мало. Половину цього вугілля призначено для Росії, а що лишалося, продано в країні Західної Європи. В Польщі помітні сліди війської руїни. 481 мільйон доларів допомоги від УНРР урятували поляків від голода. Без дальших закордонних кредитів Польща не може відродити свого народного господарства.

Советська зона Німеччини — це мабуть найбільша промислова одиниця цієї області, хоч вона ослаблена вивозом машин в ССР (має тепер менше половини виробничої спроможності з р. 1933.). Тут виробляється трохи синтетичної бензину. Із промислових виробів 75—80%, вивозяться за кордон, а з того числа $\frac{1}{10}$ в ССР, як репарації. Якщо ця політика не зміниться, то ця зона не зможе помогати іншим східноєвропейським країнам.

Чехо-Словаччина — єдина з 8 країн, що може виробляти машини в значній кількості. Теоретично вона може бути допомоги індустриалізації цілої області. Але її фабрикам патрібна модернізація. Чехо-Словаччина мусить дозволити залізну руду, спорінну, метали, машини. Дещо з цього можна було рознести дістати з Німеччини, тепер треба купувати в Англії або в США. Тому Чехо-Словаччина заборонана цим країнам і має недостачу грошей в чужих валютах.

Югославія вивозить за кордон дерево, руди і цемент. Югославія сподівається допомоги з Чехо-Словаччини для своєї індустриалізації. Але це питання, чи Чехо-Словаччина схоче оплачувати кошти югославської індустриалізації.

Угорщина — хліборобський край, але 1947 р. тут був неврожай, і в країні є недостача пшениці та жита. 60% торгівлі провадила Угорщина з заходом. В США Угорщина купував вісімдесят більше ніж туди продав. ССР окрім нормальної торгівлі, одержує з Угорщини теж репарації, що зневироблюють країну.

Румунія мусить платити великі репарації ССР. Майже всю нафту з Румунії забирає Москва, так що інші східноєвропейські країни не одержують від Румунії нафти. Румунії потрібні не гайні хліборобські машини.

Румунські залізні ливарні працюють тільки на четвертину своєї спроможності.

Болгарія — найменше індустриалізоване з усіх країн за залізною заслоною. Головні предмети її вивозу — тютюн і рожева олія. Болгарії потрібні сільсько-господарські машини, автобуси, гума, залізовозна і хемічні вироби.

З цього порегляду ясно:

1. Східні Європи потрібна поміч за кордону, якщо вона хоче здійснити свої пляни індустриалізації;

2. ССР не може дати такої допомоги.

ССР може полегшити тимчасову харчову кризу але потрібне для індустриалізації устаткування можна дістати тільки в Америці і лише за долари.

(Далі буде.)

Нерозумне самохвальство

В різдвяному «Часі» пишеться багато про конференцію американських українців, що відбулася в Нью-Йорку 18—21 листопада. Конференція послала привіт українським повстанцям. З цього «Час» робить висновок, що американські українці стали «на позиціях тієї політичної концепції, яку впродовж заступала ОУН під проводом Ст. Бандери... Само собою, учасники конференції, американські українці, самі себе обороняють від цих бандерівських претензій. Від себе дадамо лише пару слів про «політичну концепцію» п. Бандери за останньої війни, бо, здається, деякі «політики», з цього табору втрачають пам'ять...

Яка була «концепція» п. Бандери і його організації? Перше і головне завдання — здобути владу над українським народом з допомогою Гітлера. В Хорватії Гілер поставив «поглавником» (вождем) Павличка. Таким важком хотів стати на Україні, з ласки Гітлера, п. Бандера... А щоб не було опозиції, вирішили бандерівці завести безоглядний терор проти всіх, незгідних з ними. Але Гілер не дав п. Бандері влади на Україні, і німецька поліція декого з бандерівців заарештувала. Це не перешкодило бандерівцям пильно колюбарати з німцями. За цей час вони перестріляли тисячі невинних українців, яких уважали за своїх противників. Тільки 1943 р., тоді як усе в Україні запалало в огні повстання проти німецьких нацистів, бандерівці «ревідували» свою «політичну концепцію». Вони прилучилися до повстання, але насамперед почervонили руки братнью кровю (Ганебний напад на штаб УПА от. Бульби). Знищивши штаб от. Бульби, ця «тепла компанія» присвоїла собі й чужу назву — УПА.

Про те, як бандерівці в повстанському русі вели новинний терор проти власного українського населення, всі добре пам'ятають. По-

тім «політичний провід» утік за кордон і тепер спекулює, іменем тих що геройчно борються за своє життя в Україні. Окрім того ці люди своїми «дипломатичними нотами» знеславлюють українське ім'я в світі, бо виступають перед культурним світом як самозваний — тоталістичний «уряд України». За таку «дипломатію» бандерівці може подякувати тільки большевицькому уряду в Москві...

Питаємо бандерівців: що це — дурість, чи провокація? «Політична концепція» п. Бандери з 30 червня 1941 р. вісому світові відома. Морально — по-літично обличчя цих терористів теж загально відоме (Кров Сеника, Сциборського і інших), свідчить про це). Чого ж бандерівці відважуються вилазити на світ Вожий з своєю «політичною концепцією»? Кого вони хочуть одурити?

Спроба цієї групи брататися з американськими українцями засуджена на неуспіх. «Політичної концепції» п. Бандери наші американські українці не приймали і не приймуть. Даремно «Час» силкується...

«Час», пишучи про незгідних з бандерівцями українців, називає їх «демократами» (в лапках). З цього видно, що бандерівці собі присвоюють назву демократів. Поставимо питання просто: Чи давно перестали ці новоявлені «демократи» вітатися піднесеною вгору правою? Чи відмовилися вони від терору? Чи засудили братобівство? Чи прийняли основи демократичної культури?

Ні! Бандерівці лишилися такі, як були раніше. Ми не сумівасмо, що величезна більшість прихильників цієї організації, побачивши весь моральний упадок своїх ватажків, покине «вождів», як це зробило вже багато чесних людей із цього табору. Врешні, підступ, диктатура і тероризм не мають права в українським громадським житті.

Алексеев та проф. П. М. Мілюков (к. міністер закордонних справ тимчас. уряду Росії), прибувши на південь, намагалися утворити «Південно-східний союз». Був створений уряд для нього, але він проіснував лише пару місяців, бо окремі війська, а особливо Кубань, бажали самі уряджувати своє життя без об'єднання з іншими військами. Через це постали окремі козаці держави: «Всевелике військо донське», «Кубанський край» та «Терське військо». В опозиції до «козацьких урядів» цих держав стало не-козаче населення їх, що домагалося для себе рівних прав з козаками. Це створило місцеві большевицькі армії не-козаків на Дону та значну Таманську армію під командою Ковтюха «навгороднього» станиці Полтавської на Кубані.

На Кубані з самого початку революції виявилось досить різко національне почуття українців (чорноморці) та тих, що вважали себе росіянами. Коли скликали на Кубані парламент, то два тижні сперчалися, як його назвати: чорноморці пропонували «Рада», а московофіли «Крут». Перемогли чорноморці.

Після захоплення влади большевиками на Дні та Кубань утікали різні московські патріоти: ген. Корнілов прибув до Ново-Черкаського, ген. Денікін, Марков, Ерделій до станиці Полтавської. Вони стали ініціаторами творення «Добровольчої армії».

Але в той час кубанці пригадали собі, що вони нащадки прадідів великих — запорожців і синів України. Кубанська Рада у лютому 1918 р. ухвалила федерацію з Україною. З цією постановою делегація в складі: голови Кубанської Ради Рябова та членів її Безкровного, Султан Шахин-Грея, Скобцови та Рябцева прибула до Києва, до гетьмана Павла Скоропадського. Останній, як патріот Москви, добре розумів, що об'єднання з Кубанню позбавить Добровольчу Армію вояків і матеріальних засобів, цеобто ліквідує П. Через те він вишукав усікі причини, щоб уникнути цієї антимосковської федерації. П. Скоропадський домагався, що кубанці згодилися, аби він присвоїв кубанському війську отамана. Скільки зірноважній Рябовол не доводив гетьманові, що Кубань це спадкосинець Запорозької Січі, кошового для якої гетьмані ніколи не призначали, Скоропадський ультимативно тримався своєї вимоги.

Кубанці мусили від'їхати, не осягнувши згоди на федерацію. В головній квартирі в ст. Мечетинській (Дон) по доповіді цієї делегації ухвалено дальше співпрацювати з «Добровольчою Армією». Найміціша військова частина України з цього моменту бореться і за відновлення «неділімості». Так гетьман України П. Скоропадський урятував неділіміців на чолі з ген. Денікіном.

В процесі боротьби Денікін зі своїми співробітниками, щоб зміцнити свої позиції та ослабити кубанських самостійників, скликає «Південно-Російську конференцію»: «Добр. армії», Дону, Кубані і Тереку. Та після першого засідання цієї конференції, на якому голова Кубанської делегації Рябовол виголосив від Кубані декларацію, його вночі застрелили в готелі добровольчі офіцери. Сталося це в Ростові над Доном на території Донської держави. Уряд Дону тільки висловив спі

НА ЧИСТІ ВОДИ

«Укр. Гром. Пора» (Америка) пише: Тоталітарна «Українська Трибуна», яка виходить у Мюнхені, аж в чотирьох числах 58—61 заговорила про американських українців у статті «Подув свіжого вітру», змайстрованої славним «зміновіховцем» Зеноном Пеленським.

Статті ці водянисті, баламутні, пропрічні та повні інсценувань на українську політичну верхівку в краю, на європейській еміграції та в Америці. Післі оцінки сміливого автора, все це гниль, без огляду, де вона сидить: «в Тернополі чи Трентоні, у Філіпівці чи Філадельфії, у Василькові чи Вінниці».

На його думку, відродження українського народу починається тільки від 30 червня 1941, а одиноким проводом його є УГВР на чолі з Степаном Бандерою. Дослівно З. П. пише так: «Політично цей процес був вивершений створенням УГВР. І це було й надалі є те єдине, що є на потребу. Від поглиблення й поширення цього процесу залежить сьогодні просто наша доля і недоля... Інших можливостей успішної організації української визвольної справи нема».

Отже: треба поширити руйну й нігілізм політичного життя також на американський ґрунт. По думці «Укр. Трибуни» нове життя в Америці або «подув свіжого вітру» починається щойно з заснуванням укр.-амер. «Організації Оборони Чотирьох Свобід» «України» та її органу «Вістник».

З. Пеленський наводить з «Вістника» ч. 3 виймки з статті «Криза нашої інтелігенції» та доходить до висновків, що інтелігенція на американському ґрунті в часі війни оказалася нездарною. З цею причини «Вороги не пребирали в засобах. Вони орудували брехнею, а ми тісно брехні не вміли відбити, бо лише пустими словами заперечували її, а не наводили факти, як ось боротьба українського підпілля з німцями, які то факти були б сті разів голосніше заговорили, ніж наші пусті заперечування і нарікання» (Вістник, ч. 3).

Звісно натяк, що американські українці під час війни прогрішилися мовчанням про УПА та УГВР.

Та як було американським українцям говорити фактами, коли їх не було? УГВР постала в Галичині щойно в літі 1944 під час відступу німецьких військ з Галичини, на зізді бандерівської групи. Про існування УГВР вперше проголосовано в бандерівських публікаціях 1944—45 років.

Отже: цікаво, як наші українці в Америці могли б «фактувати» цією організацією, в роках 1940—43? Як могли довідатися про неї перед навіязанням з Америкою поштових зв'язків, коли вона ще й досі анонімна?

Щоб раз вибратися на чисті води, треба поставити американським українцям перед очі ясно, чи можливо було б боронити позицію бандерівців перед американським світом! Для того наведено бандерівську проклямацію «Створення України» з 30 червня 1941 р., яку подано й через радіо у Львові українською та німецькою мовами: отже до відома всього світу.

З. Пеленський додає від себе в цитованій статті «Подув свіжого вітру», що американські політичні кола роблять кривду негацію бандерівців, бо Америка мусить собі усвідомити, що якраз бандерівці зберегли українство в цій війні, бо вони єдині актом 30 червня 1941 заявили волю українського народу до відновлення Української Самостійної Соборної України.

Як мали б 4 свободи Рузвелта, проголошені 6 січня 1941, виглядати в акті проголошення української держави 30-го червня 1941, треба американським українцям знати його текст, який мав бути поданий до відома американському політичному світу.

Ось текст проголошення Української Держави:

«1. Волею українського народу, Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує створення Української Держави, за яку поклали голови цілі покоління синів України.

Організація Укр. Націоналістів, яка під проводом її творця Евгена Коновалця вела в останніх десятиліттях кривавого московсько-большевицького поневолення завзяту боротьбу за свободу, визває весь український народ не скласти зброї так довго, доки на всіх українських землях не буде створено Соборну Українську Державу. Суверенна українська влада забезпечить українському народові лад і порядок, всесторонній розвиток усіх його сил та заспокоєння всіх його потреб.

2. На Західних землях України твориться українська влада, яка підпорядковується українському національному урядові, що створиться в столиці України Києві з волі українського народу.

3. Новоповстаюча Українська Держава буде тісно співдіяти з націоналістичною великою Німеччиною, що під проводом вождя Адольфа Гітлера творить новий лад в Європі і в світі та допомагає українському народові визволитися з-під московської окупації.

Українська Національна Революційна Армія, що твориться на українській землі, боротиметься далі спільно з союзною німецькою армією, проти московської окупації за Суверенну Соборну Українську Державу і новий лад в цілому світі.

Хай живе Українська Суверенна Соборна Україна! Хай живе Організація Українських Націоналістів! Хай живе провідній організації Укр. Націоналістів і українського народу Степан Бандера!

«Слава Україні!»

Ось таку новоповстаючу Українську Державу під протекторатом Гітлера і вождівством С. Бандери мали наші брати українці в Америці рекламиувати перед американським світом! Рекламиувати державу, яка збиралася завести в Америці нацистичний лад, бо хотіла завести «новий лад у всьому світі».

Такі то 4 свободи несли й несуть для України такі організації, як УГВР та «Організація Чотирьох Свобід України».

Про тоталітарний характер тих «свобід» пише й автор «Свіжого подуву вітру». Він доводить, що «одним з наслідків цього пізнання є потреба відсунення можливості плебісцитарно-демократичної організації укр. проводу до того часу, доки в наслідок революційної боротьби не буде засновано власної самостійної держави». Тобто: до того самого часу, як і большевики відкладали: поки вождів захочеться. А таким вождем акт проголошення української держави називає С. Бандера.

Виходить, що українці в Америці мали пропагувати перед американцями цього «вождя», якого укр. народ зовсім не знає. Та чи знали про нього хоч українці в Америці?

А тепер факти, які слідували по акті 30 червня 1941. Гітлер оферти наших мудрагелів не прийняв. Мурин зробив своє й може відійти. Він більше панові не потрібний. Мурин зловісний, але одверто проти пана виступити боявся і мав рапцю. Не жаль його шкіри. але був би пострадав і народ. Тут Пеленський слушно оправдує муринську пасивність: «Очевидно, було б абсурдом вимагати

в тодішніх умовах проклямування якогось, скажемо, збройного опору, який спровадів збільшив би жертви стотисячно».

Це правда, але чому ж «пани, мудрі по школі», не подумали про це перед школою? Факт є фактом, що не бандерівці, а Тарас Бульба з своєю УПА вів справжню визвольну боротьбу, а бандерівці його поборювали.

Не хочемо нині виявляти повну ролю бандерівського мурина до року 1941. Згодні з тим, що активний опір бандерівців проти німецького окупанта був би скінчиться масакрою українського населення Галичини. Але ми були свідками жахливих подій на Волині, де цілі поселення випалювалися й вимордувалися в пімсту за нерозважні акти терору так званих «лебедівців» супроти поляків. А тепер той самий Лебідь виступає від імені УГВР!

Чи могли американські українці хвалитися перед американцями такими подвигами своїх «братів-українців»?

Не може бути оправдання й з того, що Гітлер посадив деяких бандерівців у концетраційні табори, бож відомо, що він це зробив з превенційною метою. А Бандера попав туди просто з своєї геніальної наївності. Поїхав на запрошення Гестапо для переговорів з ним, а воно вже його більше й не випустило.

Краще, щоб нас не тягли за язик, бо для того не настав ще час. Треба мати хоч трошки смальцю в голові й сидіти тихо. Не треба думати, що люди нічого не розуміють. Коли з жалю до обдурених мас дещо замовчуються, то це знак, що толерується злочини «вождів». Нахабство закукарічених приведе тільки до більшого розкриття їх злочину.

Роля бандерівців у Європі скінчилася. Вони «їдуть на село людей дурити», тобто: в Америку, в надії, що там не бракує тих, які не вміють відрізняти правої руки від лівої, а патріота від спекулянта. Побачимо!

Д-р ПАВЛО ЛИСЯК

Редакція «Нашого Життя» одержала з англійської зони Німеччини сумну звістку: 8 січня помер д-р Павло Лисяк, відомий український журналіст і політичний діяч.

Оцінку особи і праці Небіжчика дамо в найближчім числі „Н. Ж.“

Л. ЧИКАЛЕНКО

Осінь 1919 року

(13)

(Уривок споминів)

В руках у «Червоних»

Пасажирів як помелом змело. Вся увага моя була на те, щоб пояснити собі, в чим річ, що це може значити. Мушу призначатися, що мені було ввесь час присмінно відчувати, що ми з професором спокійно міркували та радили і не підішли тому почуттю, що називається панікою.

Під гром гарматних стрілів та стрекотання кулеметів ми постановили все ж іти собі далі колісом на Київ. Що буде, то буде! Пощастить — переберемося, а не пощасти, то таксамо не гірше буде, як кудись у бік звернемо і заблудимо вночі в незнайомій місцевості. Вирішивши, так ми вже швидким кроком, інколи підбігаючи, подалися в напрямку станції. Ніде ні душі. Сила поїздів на запасних коліях. В одному поїзді вагони з порозчиняними настіжжі дверима, деякі вагони освітлені електрикою аж сяють: поїзд Червоного Хреста. Декілька вагонів поперетворено на залі для хірургічних операцій. В хвилині абсолютної тиші чути сканання там якихось машин чи моторів, але жадної живої душі.

Швидко наближаемось до перону дверця. На пероні майже зовсім темно, проте видно настільки, щоб обмінити або перескочити предмети, що лежать на дорозі. Перескакуючи через якусь стогн. Еліснула думка: стати та допомогти, але... що робити в незнайомій будівлі та ще й поночі?

За пероном на відкритому просторі стало видніше. На тлі неба зарисувалася башта водокачки. В ту ж хвилю, як описані ми на колії, зліва, десь досить близько, заклекотав кулемет. Десь близько засвистали кулі, і ми з професором, які підстрілені, полягали на землю.

Нарешті стрілянина кінчилася. Зринаємося на ноги і біжимо до водокачки. В темряві натикаємося на якусь живу купу, з якої розлягається гістеричний, благаючий голос. Просить хтось не убивати, просить помилувати. Заспокоюємо. Переляканий середніх літ робітник, що приїхав до Хвастова по харчі і попав у такі тарапати. Ми йому пояснююмо, що як ми за тим самим в цих околицях опинились, і вже втрьох біжимо далі.

Минуло може вже з пів години. Доріжка, якою ми йшли, почала досить круто спускатися в долину. Зненацька з-за дерев, що кулою стояли над стежкою, залунали слова «стой!» Ми стали. До нас наблизилося декілька постатьй. Обступили нас зі всіх боків і, наказавши підняті вгору руки, почали обшукувати. Коби один занадто довго обмацивав мою бічну праву кишеню піджака, напавши на шкіряний гаман, якийсь голос, певно старшого, різко його підіграв: «Ти там долго не возісь, оружіє сразу веда узнаєш!». Після цих слів стало мені відразу якось спокійніше на душі. Очевидно, маємо діло не з звичайними грабіжниками, а з кимсь іншим. Коли обшук закінчився, то нас повели на

ліворуч, в бік від колії. Наш супутник-робітник захлипав і, почав прохати цих людей, щоб не вбивали його, бідного робітника і т. д. Голос старшого різко і зневажливо примишив його лементування.

Вели нас довго. Почалася дорогою розмова. Розпитували нас про те, чи ми не денікінські офіцери. Ми з професором оповіли все, що з нами було за цей день, зазначивши відразу, що третій між нами зовсім нам незнайома людина і що він пристав до нас на діврі. З розмови я собі цілком ясно представив картину того, що трапилося:

Із півдня Херсонщини, між нашою армією та Добрармією, просувалася збройна група більшевиків, поспішаючи з'єднання з своїми, що відступали на північ та на схід. Наши не перешкоджали рухові цієї більшевицької групи і тільки в деяких місцях відштовхували їх на схід, на денікінців. Подекуди утворювалися між нами та Добрармією коридор, яким ця група просувалася на північ. Тут я зустрівся з нею...</p

Дещо про правопис

У першому числі нового журналу «Вежі» (1947 р.) з'явилася стаття П. Горука, проти українського правопису 1928 року. Цей правопис, як відомо, виробила Всеукраїнська Правописна Комісія, в якій взяли участь найвидатніші, мовознавці всієї соборної України на чолі з найавторитетнішим українським мовознавцем Олексою Синявським. Цей правопис затвердила Всеукраїнська Академія Наук у Києві і Наукове Товариство ім. Тараса Шевченка у Львові. На підставі цього правопису складено правописний словник видатного українського мовознавця Г. Голоскевича. На основі цього правопису з'явилася на еміграції підручники й додвідники з українського правопису проф. др. Я. Рудницького, проф. П. Ковалева, Ю. Шереха, П. Оксаненка, цей правопис затвердив Відділ Культури і Освіти при ЦГУЕ. Підручники, книжки, журнали, газети та інші видання на еміграції користуються цим загально прийнятим правописом.

Цей же правопис з 1933 р. заборонили большевики на Україні, оголосивши його «буржуазно-націоналістичним». Мовознавці, що брали участь у праці над складанням цього правопису, зазнали тюрем, заслань, концтаборів, а багато хто з них заплатив за це і життям своїм.

Із тепер П. Горук у своїй статті пише про «новну дезорієнтацію і не-компетентність» Ю. Шереха, Я. Рудницького і інших мовознавців, що прийняли правопис 1928 року. «Немає жадних підстав плекати льоакальню запроваджені московофільські правила, тим більше, що вже і там вони скасовані», — пише П. Горук. Очевидно, цей останній аргумент («і там вони скасовані») найбільшу має вагу для П. Горука, який був скасований пізніше з наїхом найбільше болить, що еміграція прийняла правопис 1928 року,

казу Постишеву. Але, на щастя, ні Постишев, ні П. Горук не зможуть тут на еміграції скасували загально прийняті всеукраїнський правопис 1928 року. І даремно П. Горук турбує світлу пам'ять акад. М. С. Грушевського, намагаючися скористуватися авторитетом славного академіка для внесення хаосу в правописні питання. Коли акад. М. С. Грушевський вважав за потрібне ввести «галицький ять» — «ї» на місце старого «ѣ», коли він вважав за потрібне писати «купати ся», «більогія», «легенда», то це ще не значить, що ми, відкинувши нашу традицію, відкинувши погляди найавторитетніших наших мовознавців, повернемося до допотопного правопису, справді льоакального

правопису, і станемо писати «тіло», «знанне», «я ся бою» іт. д. Акад. М. С. Грушевського ми шануємо, як геніяльного історика. Але в справах правопису вирішальні значення мають постанови Української Академії Наук 1928—1929 рр., а не думки окремих учених — не мовознавців!

Правопис 1928 року створили не окупанти, а ширі українці і справжні соборники. За свою вірність і відданість національній справі творці і автори нашого правопису 1928—1929 рр. і численних словників і мовознавчих видань загинули смертю герой-мучеників, не витримавши нелюдських умов неволі на страшній каторзі.

Отже не Ю. Шерех, а П. Горук виявив дезорієнтацію і некомпетентність у правописних справах.

ВАСИЛЕНКО.

ЦІКАВА ВСЯЧИНА

Що буде в 1948-му році

Відомий англійський астролог Л. Вол угадує на 1948 рік такі події.

АТОМОВА БОМБА

Багато людей схильні вважати атомову бомбу за якусь лінію Мажіно. Але не атомова бомба рішить у майбутній війні. Нова зброя тепер фабрикується — цілком відмінна від досі знатної — і її не мають ні Росія, ні Америка.

Я зараз не скажу більше... хіба те, що ця зброя знаходиться в руках народу, що завжди був вірним союзником Франції.

ВЕЛИКОБРІТАНІЯ

Для Англії Вол пророкує поразку соціалістів у виборах до парламенту.

Криза 1947 року — це ніщо в порівненні з дальшим. У майбутньому році вийде на сцену „англійський де Голь“.

АЗІЯ

В Індії пролеться багато крові, доки діде до нової згоди між Індією

станом та Пакистаном. Щонайменше пройде сім літ, доки там діде до спокою.

Китай увійде незабаром в цілком новий період своєї історії. Ми побачимо Китай в новому надзвичайному розвитку.

СССР ТА США

1948 рік не принесе великої війни. Обидва противники Америка і СССР мають „повно в руках“. Обидва багато говорятимуть про війну, але до неї не діде. Війни пощастить уникнити, хоч кров пролеться в різних місцях Європи.

Славетна „злізна заслона“ ховає за собою тривогу високих совєтських кіл про спадкоємця Сталіна. Молотов добрий дипломат, але він не надається на світового вождя. „Чотирнадцять великих“ у Москві в цьому році будуть мати багато турбот.

Туреччина в небезпеці. Найпожажніші труднощі настануть восени 1948 року. Становище президента Іоню стане непевним під кінець року. Туреччина і Персія будуть у центрі бурі, але справжньої війни не буде.

Подяка

Укр. громада хворих у санаторії Гавтін' пересилає цією дорогою ширі Бажання Веселих Свят та Щасливого Нового Року П.Т. Укр. громадянству та його проводові С.Х.С., парохам о. В. Мигалеві та о. Долинському і редакціям та сіврорітникам „Укр. Трибуна“, „Арка“, „Орлиця“ та „Нашого Життя“.

Ціле „списиби“ за всі труди та матеріальні пожертви, що їх несуть для нас вище згадані установи й особи.

Христос Родився!

Головна Управа Об'єднання Українських Жінок на еміграції з сердечним болем повідомляє українське громадянство, що 26. 12. 47 року в Берхтесгадені невблагана смерть вирвала з наших рядів визначну письменницю і громадську діячку

КАТРЮ ГРИНЕВИЧЕВУ, що своїм талантом в'язала наші сірі дні з величавою минувшиною нашого Народу. Чужа земля прикрила її прах, але світла пам'ять її лишиться назавжди в анналах нашої культури.

Головна Управа ОУЖ

Управа філії Т-ва Українських Поплітичних В'язнів Авгсбурзі цим повідомляє всіх членів філії, що дня 21 січня ц. р. відбудеться загальні збори членів філії в таборі Сомме-казерні (Бл. II, кім. 21) о год. 2 дня з таким порядком дінним:

- 1) Звіт з діяльності Управи;
- 2) Вибори нової Управи;
- 3) Вибори комісії для розподілу приналежності Головною Управою споживчих продуктів.

Управа філії Т-ва У. П. В.

В місті Бруклін коло Нью-Йорку представники від переміщених осіб і місцеві американські чинники заснували Товариство, завдання якого — сприяти відправці водним шляхом пакунків для Д. П.

На основі власного досвіду Товариство пропонує стандартні пакунки наповнені найважливішими харчовими продуктами, як от: товщ, м'ясо сало, цукор, кава тощо.

Цінні пакунків:

- пакет ч. 1 (11 фунтів) — 7 доларів
- пакет ч. 2 (21 фунт) — 10 доларів
- пакет ч. 3 (11 фунтів) — 5,5 доларів

Замовляти пакунки можна особисто або листом. Разом з замовленням треба надіслати відповідну суму грошей, а також точну адресу тієї особи, для якої пакунок замовляється.

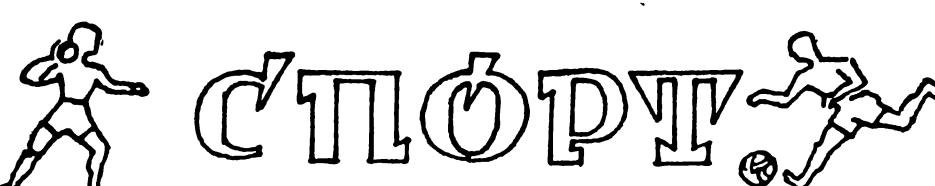
Емігранти в Канаді також можуть скористатися з послуг Товариства яке гарантує добре упакування та складання пакунків.

Товариство приймає також для на діслання за океан готові пакети з харчами та ахагом.

Коли Ви пишете листи Вашим близьким у Сполучених Штатах чи в Канаді, нагадайте їм адресу Товариства яке обслуговує замовців чесно і короткий час.

Посилати замовлення можна англійською, німецькою, російською, польською, латиською та литовською мовами.

Sea-Gull Shipping Co.
560 Grand St., Brooklyn, N.Y.
U. S. A.

* У футбольному турнірі за містечко Південної Америки, Аргентина перемогла Уругвай (3:1) і тим самим Аргентина здобула першість у містечтві з футболом Південної Америки.

* Футбольна дружина острова Мальти програла з Віденською „Австрією“ у двічі 2:11.

* В Барі (Південна Італія) на футбольних змаганнях прийшло до заворушень. Загинуло велике число людей, притому 7 поліцай.

* В Англійському футболі Віце-першун з футболу „Бернлі“ програв з Менчестер Юнайтед 0:5; першун „Арсенал“ виграв після тяжкої боротьби з останнім у табелі „Болтон Вандерерс“ 1:0.

В табелі провадить „Арсенал“ з 39:11

пун., перед „Бернлі“ 33:17 і „Престон Норд“ з 31:19.

* Відомий советський силач Григорій Новак установив два нові світові рекорди з підійманням тягарів в півшважкій класі, в обрамленому рваний здобув Новак 140 кг. та в обрамленому тиснен-

ні 140,5 кг. Цим Новак поліпшив свій власний світовий рекорд на 500 гр.

*) Дальші світові рекорди визнані міжнародним легко-атлетичним союзом: 1500 м. Леннард Странд, Швеція 3,43 мін., установлений 16. 6. 1947. Штафета 4x150 м. (Аберг, Бергсон, Бергвіст і Еріксон), Швеція 15,34,6 мін., установлений 27.6.47; 30000 м. Мікко Гітанен, Фінляндія 1:40,49,8 год., установлений 28. вересня 1947.

* 4 лютого в Лондоні починаються змагання на світове містечтво в пінг-понгу. До участі в змаганнях зголосилося 23 держави.

МОЖНАРОДНІ ЗУСТРІЧІ

Футбол

Збірна Льєж — Рапід Віденсь 2:7; Збірна Люксембург — Рапід Віденсь 1:2;

Антверпен — Рапід Віденсь 1:0; Женева — Рапід Віденсь 1:2;

ФЦ Він — Гельфорд 0:2;

Ред Стар Він — Падуа 2:5;

Цюрих — Алжір 4:1;

Андерлехт — Кіпешт Будапешт 2:3.

Гокей

АГК Лозана — ЛТЦ Прага 2:11;

ГК Давос — ЛТЦ Прага 2:3;

ГК Давос — СКЦ Юріх 6:5;

АГК Лозана — СКЦ Юріх 9:8.

Теніс

Індія — Швеція 0:2;

Еспанія — Англія 7:3.

Бокс

Польща — Угорщина 8:8.

Футбол в Австрії

Вінер СК — Адміра 2:2;

Вінер АК — Гельфорд 3:2.

* Від 31 січня до 8 лютого відбудеться в Сан Моріц (Швейцарія) Зимова Олімпіада.

УВАГА!

Уже вийшло 2 число літературно-наукового часопису

«СЬОГОДНІ»

Зміст:

В. Винниченко про себе й про українських „однобічників“.